

„Jól csak a szívével lát az ember”

Kétévesen – fejlődtem, játszottam, mint minden korombeli kisgyermek – egyszer az erkélyajtónál állítottam katonás rendbe a szőrállatkáimat, mikor feltűnt édesanyámnak, túl közel hajolok állatkáimhoz. Felemelt. Megnézte a szemeimet és „furcsát, szokatlant” vett észre benne. Megnyugtatótásért, tanácsért abban a pillanatban elcipelt Dr. Hatvani István Professor Úrhoz.

A találkozásra nem emlékszem, viszont szüleim annyit meséltek arról a délelőtről, hogy egészen megfoghatónak tűnik. Részletek híján, néhány fontosabb gondolat: a Marfan-szindrómát ott és akkor vésték kitörölhetetlenül, megsemmisíthetetlenül Életem Regényébe. Professor Úr vizsgált, mikor végzett, egyet mondott őszintén és komolyan: *„Tíz év múlva szeretném visszakérni a gyermeket kontrollra, addig semmi baj nem lesz vele.”* Az ilyen mondatokat az ember ösztönösen is igyekszik elhinni, reménykedik és nagyon bízik...

Nekem szerencsém volt. A tíz év leírhatatlanul gyorsan elrepült.

Tizenkettő éves lettem. Időpont egyeztetése után felkerestük Hatvani Doktor Urat. Ez a találkozás emlékezetes maradt számomra. Ült laza testtartásban, én szorongva léptem a vizsgálóhelyiségbe. Tisztelettudóan köszöntem. Emlékezett rám, ha nem is pontosan, az esetemre biztosan. Végigmért tekintetével. És ekkor következett egy igazán meglepő mondat: *„Legyünk őszinték, hogy néz ki egy szép kislány ezzel a vastag szemüveggel?”* (Amit ha tehettem levettem.) Mi lehet a megoldás? – kérdeztük halkán. *„A kontaktlencse. Ezt most hallják először? Felnőttnek szokták javasolni, de meg kellene próbálni, hátha tudná kezelni.”* Néhány szokásos vizsgálat következett. *„Amikor bekövetkezik a baj, akkor kérném jöjjenek.”* A Szabolcs utcából a Tömő utcai Klinika felé vettük az irányt, hiszen hajtott a vágy. Már tervezgettem, milyen is leszek kontaktlencsében? Elképzeltem, hogyan fogok látni, jönni-menni, úszni. Mit fognak szólni az iskolában? Éppen akkor kezdődött el a nyári szünet, tehát szűk két hónapom volt az újdonság beszerzésére, betanulására, megszokására. Nehéz volt kiválasztani a megfelelő görbületű, víztartalmú és nem utolsó sorban dioptriájú kontaktlencsét. Nem is volt a raktáron, olyan amilyen nekem kellett. De fantasztikus érzés volt, egy majdnem jóval is, legalább az érzést megtapasztalhattam. Minden percben, minden órában a közelgő NAGY eseményre gondoltam. Mikor először a szemembe rakta Doktornő a lencsét, azonnal és tökéletesen láttam. Felkészített, ne adjam fel, legyek türelmes, ha nem a várakozásaimnak megfelelően alakulnak a dolgok. Ezután egy asszisztenshez kellett átmenni a szomszéd szobába, aki betanított, pontosabban elkezdett betanítani, azután méltatlankodott. Utólag, bölcsőbb fejvel belátom - ahogy szokás mondani - talán én voltam a hibás, én húzhattam ki nála a gyufát. Igyekeztem leplezni, kontaktlencse nélkül mennyire rosszul látok és mikor kiszedte és a kezembe adta, akkor sem találtam. Kétszer ejtettem le az asztalra. Neki le kellett tisztítania. A második alkalomnál türelmetlennek tűnt. *„Soha nem fogja megtanulni, annyira rosszul lát. Fel kellene adnia.”*

Na azt az egyet nem! Összepakoltuk a kellékeimet, eljöttünk. Itthon gyakoroltam, azt is elfogadtam magamtól, ha közel hajolok. Sőt, úgy legalább látom! Szépen fokozatosan kell a szemekhez szoktatni, erre megvan a szabály. Első nap egy órára, második nap két órára és így tovább. Az én esetemben első napon egyből bent volt hat órát, mindenkinek meg kellett magam mutatni. A hatodik óra után éreztem szűrő, égő érzést. Ez így volt természetes! A második naptól kezdve napi tizenöt-tizenhat órát a szememben van. A teljes tanulási folyamat egy teljes hétig tartott szüleim segítségével. Mára képes vagyok akár félig ébren berakni, annyira rutinná fejlesztettem. Mikor elindulok itthonról reggelente a mai napig olykor megállok és eltöprengök, vajon betettem-e a lencsét? Sokszor kiesik, annyira automatikus

mozdulatsor, mint az arc- vagy fogmosás. Ilyenkor elmosolyodom, „hát persze”- talán félig hangosan ki is mondom, hiszen akkor nem látnék. Az iskolában az első tanítási napon meséltük a nyári élményeinket, merre jártunk, mit csináltunk. A legizgalmasabb előadást én tartottam. Mindenki csodált és kérdéseket tett fel, kérték, tartsak bemutatót, de ezt természetesen visszautasítottam. Kérdezték, felszereltem-e magam, ha gond lenne és ki kellene venni mit tennék. Nem is értettem ezt a feltételezést. Miért lenne probléma? SOHA, egyetlen egyszer sem a bajra készültem. Nem is tettem a táskámba a tárolót, folyadékot. Bíztam magamban. Mindössze néhány nap telt el tizenkét éves korom óta, amikor kerültem a lencsével való érintkezést. Tényleg néhány. Magas láz esetén, de amint 38 fok alá visszament a hőmérsékletem rögtön beraktam és szívműtét után az intenzív osztályon sem, ahova tényleg nem volt való.

Újabb tíz év eltelté után kristályosodott ki bennem az az érzés, kíváncsiság, hogy megmutassam szemeim újra – a szokásjog alapján – Hatvani Doktor Úrnak. Talán fejlődött a technika a szemsebészetben, talán kapok tanácsot, megnyugtatást, újabb tíz évet. Az élet tíz évek összessége! Két évre rá a tettek mezejére léptem. Kisebb nyomozói munkát követően időpontot kértem Professzor Úrhoz. Nem kis izgalommal vártam azt a bizonyos őszi, keddi napot. Édesanyámat is hívtam, jöjjön velem. Vártunk, vártunk, aztán szólítottak...

Professzor Úrnak röviden felvázoltam az előéletem. Én vagyok az a bizonyos, tízévenkénti eset. „*Mit akarnak tőlem?*” Szakvéleményt, reményt, lehetőséget. Ezeket nem volt merszem elmondani. Egy-két szót mertem csupán mondani. A vizsgálat jó eredménnyel zárult. A szemlencsém ugyan nem az előírt helyen, helyzetben, de azért megvan, „*befészkelte magát, nem szükséges bántani, de ha szeretné valamiért ki lehet onnan dobni és műlencsével helyettesíteni*” – Doktor Úr szavait idézve. Életmódbeli tanácsot is kaptam. Lehetőleg ütfűróval NE fűrjék, az semmiképp sem használ! Már éppen készülődtünk elmenni, távolabb álltam Tőle, egészen az ajtónál, mikor meglepőt mondott és Rá jellemző módon őszinte volt. „*Hogy néz ki? Legyünk őszinték, hogy néz ki?*” Végignézttem magamon. Csak nem a fehér blúzomra csöpögött valami? Nem erről volt szó! „*A bal szemével csinálni kellene valamit!*” Odalépett hozzám és két-két ujjával összecsípte a szemeim sarkát. „*Így jobban néz ki valamivel! Még senki sem mondta magának, hogy tág a szemhéjrése és ezért divergál a szeme?*” Nem, ezt sosem említették! Engem zavart olykor, ha negatív hangulatban voltam. Egyetlen egyszer a kontaktlencse szakorvosomnak előhozakodtam a témával, lehetne-e valamit tenni? A térdemre tette kezeit: „*Őszintén, ez a legnagyobb gondod?*” – kérdezte. Kicsit el is szégyelltem magam és annak ellenére, hogy bántott a dolog, nem foglalkoztam vele. Megbarátkoztam a gondolattal, én ettől vagyok más, akár ez a szexepilem is lehetne. Na de, vissza a jelenbe. Kérdésem, kérésem nélkül Hatvani Professzor Úr, végignézett rajtam, Ő egy igazi gyógyító orvos. Nemcsak az adott problémára koncentrált, hanem végigméri, végignézi páciensét. November hónap elejét írtuk, közeledett karácsony, már a lehetőség is, igazi karácsonyi ajándéknak tűnt. Elméláztam, hányszor kérdezték meg tőlem az utcán vadidegenek: nincs-e pajzsmirigy problémám, miért ilyen furcsa a szemem? Valahogy ez a hosszú idő óta dédelgetett sérelem kitört belőlem. Szépen nyugodtan hallgatott Doktor Úr, majd megszólalt: „*Ezután majd nem mondanak ilyet az emberek! Nyitott erre a műtétre, tíz percről van szó, de végeredményben jobban fog kinézni és zártabb lesz a szem, ez egészségügyi szempontból sem elhanyagolható! Egynapos sebészet elvégezhető.*” Ez egy pillanatig sem volt kérdés! ÖRÖMMEL! Nem is kérdeztem a lehetséges mellékhatásokat, megint a JÓRA készültem. Versenyt futottam az idővel. Vérvétel, EKG, családorvos, belgyógyász szakorvos véleménye, röntgen – egy hét leforgása alatt ezeket a papírokat kellett beszereznem. Hazudnék, ha azt mondanám, egy kicsit sem féltem. Altatóorvost is fel kellett keresnem, bár a beavatkozást nem altatásban végzik. Beleegyező nyilatkozatot, nyomtatványokat kellett kitöltenem, aláírnom. Egy zárthelyinek is elfogadható lett volna némi

jóindulattal, amit ott összeírtam a papírra a mitralis prolapsustól kezdve a bio-conduittel bezáróan. „*Miért ír annyit?*” – érdeklődött az orvos. Megmérte a vérnyomásom, az mindig rendben van, kivéve, ha mérik. Megígérte, „be fog kaszálni” műtét előtt egy normális, megfelelő értéket. Elérkezett a várva várt nap. Elfoglaltam az ágyamat, pizsamába bújtam, fehér báránycsokot húztam. Nem számoltam, de tíz szemcseppet minimum kaptam, amitől a fejem bal oldala is elzsibbadt. Xanax kedélyjavító gyógyszert kellett bevennem reggel nyolc órakor. Mikor sorra kerültem, már kiment a hatása, úgy éreztem szükségem lenne még egyre. Professzor Úrral ekkor találkoztam. Ő már teljes harci díszben, műtős ruhában volt. „*Üdvözlöm! Jöjjön utánam!*” Próbáltam a diktált iramot tartani. Három injekciót kaptam a szemhéjamba alulra, felülre és középre. Irány a műtő. Felfeküdtem a műtőasztalra. Letesztelte Professzor Úr, valóban nem érzek-e a szememmel. Megnyomta a szemgolyómat. Kérdezte, érzem-e és figyelte a reakcióimat. Úgy készültem, a jobb szemem letakarják, de nem, azzal mindent láttam. Enyhén remegtem. A jobb karomat oldalra ki kellett nyújtanom és egy asszisztens simogatta, szorította. Az érintésen gondolkodtam, lehet abban valami lelki ERŐ!

„*Kést!*” Hallottam Doktor Úr hangját, amitől még jobban remegtem, de próbáltam uralkodni magamon. Visszasírtam a szív műtétet egy pillanatig, mert ott legalább aludhattam és ezeket nem hallottam! Jobb a műtőben aludni, hacsak nem dolgozunk! Közelített a szememhez és vágott precízen és pontosan. A világot véresen láttam.

„*Egy gumicsövet kérnék, de ne ezt, ez nem steril!*” Görcsösen kapaszkodtam az asszisztens kezébe.

„*Jó, adjon akkor egy piercinget! Néhány öltés és kész, nyugalom! Jól van?*” Bólintottam.

„*Készen is vagyunk! Kellene egy tükör, hogy megnézhesse magát, miért nincs itt egy tükör, nem is értem!*”

Felültem, felkeltem és visszasétáltam az ágyhoz. Szédültem, de nem vettem róla tudomást. Bemásztam az ágyba és akkor tört rám a sírás és fájdalom. Ápoló kérdezte, mi a baj, simogatta a karom és adott egy Algopyrint. Nem tudom mennyi idő telhetett így el. Jött Professzor Úr vizitálni. „*Amikor úgy érzi és jönnek önért, mehet! Itt van a zárójelentése! Egyébként megnézte már magát a tükörben?*” Na ez eszembe sem jutott! „*Már most sokkal szebb, pedig véres, duzzadt, nagyon meg lett bántva! Holnap jöjjön vissza!*” Feltápáskodtam és megnéztem magam. Tényleg SZÉP lett határozottan.

Itthon vacsora közben csak egy necces helyzet adódott. Elkezdett folyni belőle a vér, amitől megijedtem és a másik szememből pedig a könny.

Másnap a kontrollon minden a lehető legnagyobb rendben. Professzor Úr letisztogatta egy vattával. Egy hét múlva varratszedés.

Varratszedésnél vérzett egy kicsit és Doktor Úr azt mondta, ne használjam a kontaktlencsét. Két hét múlva menjek vissza ellenőrzésre.

Én mindent, mindig betartok betű szerint. Megtanultam újra az életet szemüvegben élni.

Mikor két hét múlva visszamentem, a táskám mélyén lapultak a lencsék. Sosem lehet tudni! A váróhelyiségben a várakozás teljes idejében sopánkodott egy hölgy. „*Ilyen fiatalon, ilyen vastag szemüveg! Nem gondolkodtam a műtéten?*” Nem! Egy-egy szót mondtam neki csupán. Szóltatott Professzor Úr. „*Hogy néz ki?*” – kérdezte ismét. „*Hová rejtette a lencséit? Miért nem használja?*” Már sötétedett. Kérdeztem betehetném-e? „*Tegye!*” Az asztalához engedett. Annyira vigyáztam, nehogy lecsöppenjen a folyadék.

Sikerült egy kis reklámot csinálnom Doktor Úrnak. Így, szemüveg nélkül mentem ki. A méltatlankodó hölgy széttárta karjait, csodálkozva, kíváncsian nézett rám. Szerintem még mindig ott áll.

„Tudja, elég ha Professor Úr ránéz valakire, varázsereje van! Viszontlátásra!”

Vannak olyan ÁLMOK, amiket tovább kell álmodni és VALÓSÁGGÁ válnak!!!

Köszönettel és hálával tartozom Dr. Hatvani István Professor Úrnak!

Budapest, 2010. április

Varró Csilla